

LAGRÅDET

Utdrag ur protokoll vid sammanträde 2026-03-31

Närvarande: F.d. justitieråden Mahmut Baran och Mari Andersson samt justitierådet Christine Lager

Ett tydligt regelverk för aktivt skogsbruk

Enligt en lagrådsremiss den 17 mars 2026 har regeringen (Landsbygds- och infrastrukturdepartementet) beslutat inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. förslag till lag om ändring i miljöbalken,
2. förslag till lag om ändring i skogsvårdslagen (1979:429),
3. förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400),
4. förslag till lag om ändring i lagen (2010:921) om mark- och miljödomstolar.

Förslagen har inför Lagrådet föredragits av ämnesrådet Jacob Wichmann, biträdd av ämnesrådet Conny Öhman och departementssekreteraren Anna Uhr.

Förslagen föranleder följande yttrande.

Förslaget till lag om ändring i miljöbalken

26 kap. 21 §

Lagtextens utformning

Paragrafen innehåller regler om att tillsynsmyndigheten får förelägga den som bedriver verksamhet eller vidtar åtgärder enligt balken eller föreskrifter som meddelats med stöd av balken att lämna uppgifter och handlingar som behövs för tillsynen. I remissen föreslås ett nytt andra stycke som anger att om Skogsstyrelsen förelägger en markägare att lämna in uppgifter eller handlingar som avser sådan kunskap som behövs enligt 2 kap. 2 § för tillsynen med anledning av en skogsbruksåtgärd enligt skogsvårdslagen får det inte innebära att kostnaden för att följa föreläggandet överstiger ett belopp som motsvarar tre procent av värdet av den berörda delen av fastigheten.

Enligt 2 kap. 2 § ska alla som bedriver eller avser att bedriva en verksamhet eller vidta en åtgärd skaffa sig den kunskap som behövs med hänsyn till verksamhetens eller åtgärdens art och omfattning för att skydda människors hälsa och miljön mot skada eller olägenhet. Denna skyldighet begränsas genom 2 kap. 7 §. Där anges att kraven i 2 § gäller i den utsträckning det inte kan anses orimligt att uppfylla dem.

Varken av lagtexten i det nya andra stycket i 26 kap. 21 § eller i författningskommentaren till stycket anges något om hur begränsningsregeln på högst tre procent av värdet av den berörda delen av fastigheten förhåller sig till den generella begränsningsregeln i 2 kap. 7 §. På ett annat ställe i lagrådsremissen anges att den föreslagna begränsningen till högst tre procent avser att konkretisera vad som avses med rimliga kostnader för den enskilde, men det anges inte om det innebär att tre procent därmed

alltid är att anse som rimligt eller om en rimlighetsbedömning även kan leda till att endast en lägre kostnad är att anse som rimlig för markägaren.

En systematisk tolkning av förhållandet mellan den föreslagna begränsningsregeln i det nya andra stycket och den befintliga i 2 kap. 7 § ger närmast vid handen att den nya regeln ger en yttersta gräns för vilka kostnader som är att anse som rimliga för markägaren att bära, men däremot inte innebär att tre procent alltid är rimligt. Skogsstyrelsen skulle alltså fortfarande vara skyldig att göra en allmän rimlighetsbedömning enligt 2 kap. 7 § och då kunna komma fram till att markägaren endast ska bära en kostnad som är lägre än tre procent. Vid föredragningen har bekräftats att en sådan systematik och en sådan slutsats är avsikten med den föreslagna regleringen.

Enligt Lagrådet behöver förhållandet och alltså systematiken mellan den föreslagna begränsningsregeln och den befintliga begränsningsregeln framgå tydligare. I första hand bör det övervägas om ett klagörande tillägg kan göras i lagtexten i den nya regeln. I vart fall bör förhållandet mellan bestämmelserna utvecklas i författningskommentaren till den nya bestämmelsen.

Vidare bör ordalydelsen i det nya andra stycket även förtydligas i andra avseenden. Det bör tydligare framgå att regeln riktar sig till Skogsstyrelsen, dvs anger att "Skogsstyrelsen får förelägga en markägare...". Det bör även övervägas om regeln kan uttryckas på ett enklare sätt utan negationer.

Statsstöd

I lagrådsremissen görs bedömningen att den föreslagna begränsningen av markägarens kostnader är förenlig med EU:s statsstödsregler. Som skäl anförs bl.a. följande. De kostnader som verksamheten har för att inhämta kunskapsunderlag utgör inte

ekonomiska kostnader eller förluster som uppstår på grund av åtgärder som vidtas för att följa lagstadgade skyldigheter som syftar till att skydda miljön. Företagets ekonomiska situation förbättras inte på något sätt av att kostnaderna för att ta fram kunskapsunderlag till tillsynsmyndigheten begränsas.

För att en åtgärd ska anses utgöra statligt stöd, i den mening som avses i artikel 107.1 i EUF-fördraget, ska det bl.a. vara fråga om en statlig åtgärd eller en åtgärd som vidtas med hjälp av statliga medel. Det krävs vidare att åtgärden är selektiv, dvs. gynnar vissa företag eller viss produktion. En beviljad fördel kan omfatta åtgärder som minskar kostnader som normalt belastar ett företags budget och som därigenom, utan att det är fråga om subventioner i strikt bemärkelse, är av samma beskaffenhet och har identiska effekter (se EU-domstolens dom *Satini-S*, C-238/20, ECLI:EU:C:2022:57, p. 42).

Den föreslagna begränsningen innebär att delar av kostnader som annars skulle ha belastat vissa företags resultat faller bort. Det är därmed inte uteslutet att den föreslagna begränsningen kan komma att anses vara en fördel av samma beskaffenhet och ha identiska effekter som en subvention. Den motivering som anges i lagrådsremissen för förslaget till den nya begränsningsregeln framstår därför inte som hållbar. Det är däremot möjligt att förslaget ändå inte, men av andra skäl, uppfyller de kriterier som gäller för att det ska anses som ett statsstöd (jfr. *Satini* p. 39 med där gjorda hänvisningar).

Mot bakgrund av det anförda anser Lagrådet att frågan om förhållandet mellan den nya begränsningsregeln och EU:s statsstödsregler bör övervägas ytterligare i den fortsatta beredningen.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna

Av ikraftträdandebestämmelserna framgår att bl.a. 16 kap. 13 § ska träda i kraft den 1 januari 2027.

I den paragrafen regleras ideella miljöorganisationers rätt att överklaga domar och beslut enligt miljöbalken. I tredje stycket finns en regel att den som vill överklaga ett sådant beslut ska göra det innan tiden för överklagande har gått ut för parterna och sakägarna. Detta föreslås ändras i fråga om beslut om skogsbruksåtgärder så att tiden för att överklaga ska räknas från den dag då beslutet meddelades.

Ändringen kan innebära en förkortning av överklagandetiden. Om t.ex. en tid att överklaga ett sådant beslut fortfarande löper vid ikraftträdandet, men har passerat den föreslagna överklagandetiden räknat från beslutsdatum förlorar organisationen sin möjlighet att överklaga.

För att förhindra en sådan effekt förespråkar Lagrådet att det tas in en övergångsregel som anger att äldre föreskrifter fortfarande gäller för överklagande enligt 16 kap. 13 § av beslut som har meddelats före ikraftträdandet.

Övriga lagförslag

Lagrådet lämnar övriga lagförslag utan erinran.